

El florentí Sandro Veronesi presenta la novel·la ‘El colibrí’, amb què ha guanyat el premi Strega, que ja havia obtingut amb ‘Caos calmo’

Un cant optimista

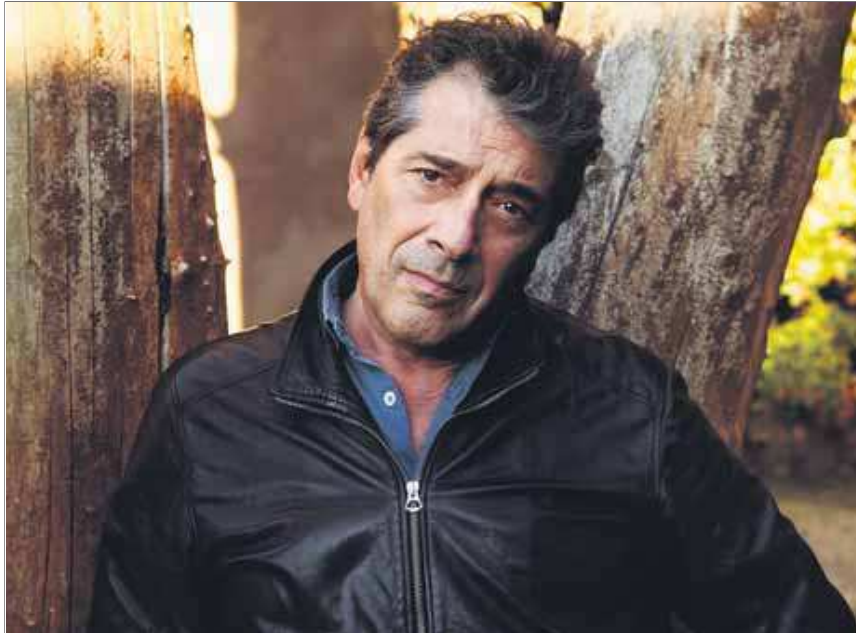
Lluís Llorc
BARCELONA

Tot i que el colibrí no és un ocell que es caracteritza pel seu cant, l'aparició d'aquesta au, segons la llegenda, comporta un bon auguri, com ho és la novel·la *El colibrí*, de Sandro Veronesi, que ara podem llegir en traducció catalana de Pau Vidal (Periscopi) i castellana de Juan Manuel Salmerón (Anagrama).

Sandro Veronesi (Florença, 1959) és un autor, multidisciplinari, dels més ben valorats actualment al seu país. Amb la que és la seva dissetena novel·la ha guanyat un dels premis més prestigiosos a Itàlia, l'Strega (amb guardonats com ara Pavese, Moravia, Eco, Di Lampedusa, Buzzati, Levi, Ginzburg, Magris...), que ja va obtenir el 2005 amb *Caos calmo*. Ningú l'havia guanyat dos cops.

En roda de premsa virtual, Silvia Sesé, editora d'Anagrama, va comentar que *El colibrí* és “una novel·la feliç i optimista, que ens parla de la superació, la resiliència i l'amor, amb un protagonista que té la revelació d'entendre el sentit de la vida”.

Per la seva banda, Aniol Rafel, editor de Periscopi, la va definir com “una novel·la poderosa, emocionant, intensa, plena de vida i també de mort, de dolor i felicitat, de nostàlgia.



Sandro Veronesi ha publicat disset novel·les des que va debutar, el 1984 ■ MARCO DELOGU

És pura literatura, amb un protagonista que t'acompanya molt de temps”.

El protagonista és Marco Carrera, oftalmòleg que viu moments tràgics però que manté l'esperança. La seva vida es veu marcada per grans amors, pèrdues properes i coincidències fatals que amenacen d'arrossegat-lo en un remolí cada cop més profund. Però Marco persisteix i lluita, tot i les cartes marcades, amb què tant va jugar de jove, que li ofereix la vida.

L'obra té una tècnica fragmentada, amb capítols curts amb aroma de relat independent (en alguns casos, homenatges a

contes o cites d'autors que són un referent per a Veronesi) i, també, amb tot de correspondència intercalada entre Marco i el seu germà Giacomo o entre Marco i un amor gairebé platònic, Luisa. Un total

“L'obra ve de la part més fosca i angoixant de les novel·les que he escrit els darrers vint anys”

de 46 peces de puzzle amb què es forma un paisatge emocional ric i coherent.

Fins que no la va enllestir, Veronesi no es va plantejar d'on parteix la trama, el fons de l'obra. “Ve de la part més fosca i angoixant de les novel·les que he escrit els darrers vint anys. Una part plena de teranyines, rovellada, que havia decidit no desenvolupar en aquells moments, que parla del patiment”, va explicar l'autor.

“No és en absolut una obra autobiogràfica, són imatges, percepcions que tenim dins. Escriure també serveix per regular aquesta inquietud des-

agradable. Tot i que ha estat un esforç de confrontació amb mi mateix”, va confessar el novel·lista.

Sandro Veronesi també va comentar que el seu canvi com a escriptor va venir precedit d'un canvi com a persona, a partir del divorci pel qual va passar a inicis dels anys dos mil. “El primer fruit d'aquest canvi va ser *Caos calmo*, però el cert és que, de llavors ençà, aquella actitud s'ha anat perfeccionant i ara soc algú que busca el potencial de les coses.”

Canvis com defugir el control en l'escriptura, cosa que feia de jove i que fa anys que evita, permetent que la seva narrativa flueixi lliure: “Això es nota a *El colibrí*, perquè no té una estructura tradicional, té tot de salts de temps, de períodes molt diferents que s'han conjuntat. El que he volgut és trencar la tirania del temps cronològic.” A més, d'aquesta manera, durant els moments tràgics, volia mostrar al lector i a ell mateix “que hi ha un futur” i per això explica “el futur, abans del moment dramàtic”. Tot amanyat amb una crítica a la psicoanàlisi.

I per aconseguir aquest joc temporal, el que va fer va ser “seure i escriure cada dia” el que li venia de gust. Està publicada tal com la va escriure. Un criteri arriscat que li ha sortit prou rodó. ■